

Pe urmele reformatorilor...

Poate că unii dintre cititorii noștri se întrebă de ce lumea creștină evanghelică a acordat atâta interes în acest an sărbătoririi Reformei protestante, eveniment petrecut cu o jumătate de mileniu în urmă.

Sperăm că publicarea începând cu acest număr a materialelor prezentate la Conferința Națională a Păstorilor din Cultul Creștin Penticostal, care s-a desfășurat la Sovata în luna octombrie a.c. cu tema „Marea Reformă și impactul ei asupra Bisericii” va aduce lumină asupra importanței acțiunilor întreprinse de reformatori, oameni de care Dumnezeu s-a folosit pentru a readuce Biserica lui Hristos pe calea cea dreaptă, arătată prin Cuvântul Scripturilor.

Titlul articolului meu nu îndeamnă la un periplu turistic prin locurile unde au avut loc diferitele fapte istorice care au marcat Reforma – chiar dacă s-au organizat și astfel de evenimente, de folos pentru cei care și le-au dorit și au avut posibilitatea ca ele să devină realitate –, ci la o urmare a exemplului dat de reformatori.

Nu a fost ușor pentru acești oameni deosebiți, animați de iubirea lor pentru Dumnezeu, să ducă o luptă acerbă, dar inegală, cu o biserică care nu mai era decât o organizație omenească, un sistem din care lipsea călăuzirea divină și prezența Celui pe care Biserica Romano-Catolică susținea că Îl slujește. Unii dintre reformatori au plătit cu închisoare, cu suferințe fizice și chiar cu moartea curajul de a ridica sus stindardul Evangheliei mântuitoare și principiile și doctrinele revelate prin Scripturi.

Faptul că majoritatea reformatorilor au fost preoți catolici, oameni care făceau parte din sistemul împotriva căruia s-au ridicat, ar trebui să ne facă să ne întrebăm ce i-a determinat să apuce pe calea anevoioasă a Reformei, asumându-și consecințele alegerii lor.

Răspunsul este unul singur și este cunoscut astăzi de întreaga lume creștină: **BIBLIA, CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU!** Înțelegerea și acceptarea adevărului că Sfânta Scriptură este revelația inspirată a vocii lui Dumnezeu a fost factorul care le-a schimbat cursul vieții.

Pentru mulți așa-zisi creștini din ziua de astăzi, citirea și cunoașterea Bibliei nu mai determină o schimbare radicală a minții și, implicit, a vieții astfel încât să reflecte voia lui Dumnezeu. Neasumarea responsabilităților ce decurg din calitatea de copii ai

lui Dumnezeu se vede din faptul că de multe ori nu există nicio deosebire între unii care se declară creștini și lume.

Nu trebuie să ne mirăm când auzim de „creștini” care consideră că homosexualitatea nu este păcat și că cei care practică astfel de fapte trebuie acceptați în biserică, fiindcă Dumnezeu iubește pe toți oamenii... Mai mult, există denominații „creștine” care au început în ultimul deceniu chiar să ordoneze slujitori – bărbați și femei – care au declarat deschis că trăiesc în relații cu parteneri de același sex (în ianuarie 2017, Calvary Baptist Church din Washington D.C., SUA a numit un cuplu de lesbiene ca pastori!). Toate acestea arată că Biblia nu mai are aceeași importanță și autoritate pentru unii oameni, sau cel puțin nu tot ce scrie în ea. Este de înțeles și de ce se dă o bătălie spirituală atât de puternică în România pentru a apăra familia așa cum a creat-o Dumnezeu de la început și, implicit, pentru a feri poporul român de a cădea sub pedeapsa divină.

A merge pe urmele reformatorilor înseamnă a ne asuma responsabilitățile pe care le avem ca și copii ai lui Dumnezeu care cred tot adevărul Scripturii și nu se rușinează de ea, așa cum afirma și apostolul Pavel: „Căci mie nu mi-e rușine de *Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului;*” (Rom. 1.16).

Tot apostolul Pavel îi îndemna pe credincioșii din Corint – dar și pe noi, astăzi, să călcăm pe urmele lui, căci el călca pe urmele lui Hristos.

Să ne ajute Dumnezeu ca în tot ce facem să căutăm să împlinim voia Lui cea bună, plăcută și desăvârșită, îndreptând privirile și pașii celor de lângă noi spre Hristos, singurul care poate da mântuire celor păcătoși - prin har, prin credință: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu” (Efes. 2.8).

Și să nu uităm să-i dăm toată slava și gloria Celui ce le merită: Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt! Deși a fost ocupat cu traducerea Bibliei, pregătirea predicilor, susținerea de prelegeri teologice apologetice etc.,

DANIEL PURDEL,
Redactor - șef

„Călcați pe urmele mele,
întrucât și eu calc pe
urmele lui Hristos.”
(1 Corinteni 11:1)

Departe, într-o iesle

Departe într-o iesle, în paie ascuns
Culcat printre vite stă Pruncul Isus.
Îi cântă și-L leagănă stele de-argint
/: Și-ncet copilașul adoarme zâmbind. :/

Doar vitele-n grajd zgomotos Îl trezesc
Duios le privește și se liniștesc.
O, Prunc minunat Te slăvim c-ai venit
/: Și-n ieslea săracă adânc Te-ai smerit. :/

Rămâi drag Isuse cu noi, Te rugăm
N-avem bogății, dar ce avem Îți dăm
Iar Tu dă-ne binecuvântarea Ta
/: Și viața întregă cu Tine vom sta. :/

MARTIN LUTHER

Martin Luther și-a făcut timp și să compună imnuri de slavă lui Dumnezeu.

Printre acestea este și colindul de mai sus, care se încheie cu promisiunea celor care L-au primit pe Domnul Isus de a rămâne alături de El toată viața. Așa să ne ajute Dumnezeu și nouă! Amin!